

EVALUATIE VAN BUITENLANDSE GRADEN IN AMERIKA

In aflevering 9 van 1 November j.l. van „The Journal of the American Dental Association” verscheen een rapport van de Committee on Foreign Credentials of the Council on Dental Education. Dit rapport werd door de Council besproken op de vergadering te Boston, Augustus 1947, en de conclusies werden aanvaard.

In verband met de belangstelling in Nederland voor dit onderwerp, gezien de herhaalde informaties, die mij daaromtrent gevraagd worden en ook om het een en ander aan eigen ondervindingen te toetsen, leek het mij gewenst, dit rapport eens nader te bekijken.

De studie-commissie begint met een verdeling in drie groepen:

1. Zij, die wensen toegelaten te worden tot het eerste jaar van de tandheelkundige studie.
2. Zij, die in het bezit zijn van een buitenlands tandartsdiploma en besloten zich metterwoon in Amerika te vestigen (dus in het bezit van een z.g. emigratievisum).
3. Zij, die in het bezit zijn van een buitenlands tandartsdiploma, maar naar hun land zullen terugkeren, na een D.D.S. graad te hebben verworven.

T.a.v. groep 1 verwacht de Commissie geen moeilijkheden om een uniforme regeling tot stand te brengen. De eisen thans zijn, dat een Amerikaans student twee jaren studie in een „college of liberal arts” heeft volbracht. Natuurlijk moet dit „college” een erkende standing bezitten en bepaalde studievakken in zijn programma mogen niet ontbreken. De Commissie zou nu willen zien, dat de voorstudies van vreemdelingen geëvalueerd zouden worden door een erkende autoriteit op uniforme basis.

Reeds in 1944 bezocht ik op verzoek van de Nederlandse Ambassade het Departement van Onderwijs te Washington. De dame, belast met het toezicht op studenten van andere landen, had een speciale studie gemaakt van het middelbaar onderwijs in de Scandinavische landen en België en Nederland. Zij legde er de nadruk op, dat geen enkele Universiteit *verplicht* is advies bij het departement in te winnen, maar dat wanneer een onderwijsinstelling of een der „States” om advies vraagt, het departement alle inlichtingen gaarne verschaft. Op mijn vraag of daar veel gebruik van werd gemaakt, antwoordde de dame, dat dit *helaas niet* het geval was.

De gangbare opinie was, dat eindexamen H.B.S. of Gymnasium gelijk stonden met de twee jaren in „college”; deze mening verkondigden o.a. sommige Nederlandse hoogleraren, in Amerika werkzaam zoals professor J. Anton de Haas, prof. of international relations aan Harvard University. Mijn zegsvrouw deelde deze mening beslist niet, mijn eigen ervaring was, dat bijna elke „State” verschilde. Michigan b.v. vond mijn tandartsopleiding voldoende, maar wilde mij een vol jaar naar een „college” zenden, speciaal voor de studie van Engelse taal en letterkunde en van Amerikaanse geschiedenis...

Groep 2: Als eerste punt bracht de Commissie naar voren, dat het zeer wenselijk was althans vast te leggen, hoeveel jaren iedere vreemdeling *minstens* naar de tandheelkundige school zou moeten gaan. In het algemeen is dit *minstens twee jaren*.

Behalve de studie-eisen hebben de verschillende Staten ook nog andere qualificaties, waaraan de candidaat, die toegelaten wil worden tot praktijkuitoefening, na examen, moet voldoen.

Burgerschap: 32 Staten eisen, dat de candidaat Amerikaans staatsburger is. 7 Staten alsmede het „District of Columbia” (waarin de hoofdstad Washington is gelegen) of burgerschap of de z.g. „first papers”. Slechts 9 Staten zijn niet in het staatsburgerschap geïnteresseerd.

T.a.v. groep 3 komt de Commissie tot het oordeel, dat er eigenlijk twee tandartsen-graden in Amerika bestaan één voor binnenlands gebruik en één export-grad. De Commissie begint met te zeggen, dat de meeste buitenlanders voor de export-grad naar Northwestern University gaan en dat deze instelling een onderscheid maakt voor hen, die in Amerika willen gaan praktizeren en voor hen, die weer naar hun land terugkeren. De eersten moeten twee jaren studeren, de anderen slechts een jaar.

De meerderheid van de Commissie is het met deze politiek van North Western University Dental School niet eens en vindt dat er geen verschil mag zijn in de eisen ter verkrijging van de tandheelkundige graad.

Tenslotte komt de Commissie met enige aanbevelingen en wil ik die, welke voor ons van belang zijn, hieronder laten volgen.

1. De „Council on Dental Education” verwacht van alle erkende tandheelkundige scholen, dat toegelaten buitenlandse studenten, die de studie beginnen (z.g. „freshmen”) voldoen aan de voorgeschreven eisen.

2. Er moet een centrale instantie komen, waarheen alle diploma's van buitenlandse studenten worden gezonden. De „Council” worde opgedragen het advies in te winnen van het Dept. van Onderwijs, terwijl de secretaris van genoemde Council dit alles te boek moet stellen, teneinde op deze wijze in de toekomst vast te stellen, welke landen aan de vereisten voldoen.

3. De secretaris van de „Council” wordt verder opgedragen een onderzoek in te stellen naar de ervaringen van de buitenlandse, afgestudeerde tandartsen van Amerikaanse scholen, teneinde ook op deze wijze te komen tot normen voor toelating tot de hogere klassen.

Op 1 Januari 1947 waren 91 buitenlanders hunne studies begonnen, dus de z.g. freshmen. De Noren waren het talrijkst vertegenwoordigd met 43 eerste jaarsstudenten, 14 uit Brits West Indië, 11 Canadezen, 4 van de Republiek Panama, 6 Zuid Afrikanen, 7 uit Puerto Rico, 2 Duitsers, 2 Australiërs en 1 uit Tjechoslowakije en Frankrijk ieder.

Tot hogere klassen (advanced standing) waren 86 buitenlanders toegelaten, waarbij de verdeling was: Duitsland 11, Engeland 10, Australië 7, Griekenland 4, Zwitserland 3, Zweden 3, Schotland 3, Cuba 3, Frankrijk 2, Polen 2, Oostenrijk 2, Nederland 2, Tsjechoslowakije 2 en dan de rest als enkelingen van vrijwel alle landen ter wereld.

Leden van dit Comité waren:

R. W. Mc Nulty, dean van C.C.D.S. te Chicago.

C. W. Freeman dean van Nortwestern University Dental School.

J. Hillis Miller, dept. van Onderwijs van de Staat New York,

Lloyd E. Blauch, Dept. van Onderwijs, Washington D.C.

Harlan H. Horner, secretaris van de „Council on Dental Education”.

Wanneer bovengenoemde groep er nu in slaagt, eenheid in eigen huis te brengen, dan zal het voor ieder land van belang zijn, aan de American Dental Association

alle gewenste inlichtingen te verschaffen Dit moet uitgaan van de landelijke organisaties of wanneer men het op een hoger plan wil brengen, dan is hier werk voor de Fédération Dentaire Internationale, aan wie *alle* landelijke organisaties, Amerika *niet* uitgesloten, rapporteren over b.g. kwesties.

De Amerikaan is niet al te best vertrouwd met aardrijkskunde, men behoeft niet verwonderd te zijn over een antwoord, dat ik eens kreeg van een ambtenaar, toen ik hem moest vertellen, in welk land ik geboren was. „Holland, which part of Germany is that?” Ook in Amerikaanse tandartsenkringen is het gebruikelijk om alleen maar van „Europeaan Dentistry” te spreken en voor de evaluatie van zijn papieren kan men net zo goed uit Litauen, uit Duitsland, uit Oostenrijk dan uit Nederland komen!! Aan deze misstanden kan het werk van het „Committee on Foreign Credentials” tegemoet komen.

Cambridge, Januari 1948.

L. HERBERT LOEB